

Ииж. М.

Отъ дървената лодка до морскитѣ гиганти

На морския брѣгъ

Лекъ вѣтрецъ подухва и тарашува изъ коситѣ ми. Всичко е свежо и обляно съ свѣтлина. Морето е леко развълнувано. Малки вълнички съ блѣскави, разпѣнени гребени, игриво се гонятъ изъ просторитѣ на морското равнище, застигатъ се, сливатъ се една съ друга и съ тихъ говоръ достигатъ морския брѣгъ, заливатъ бѣлия пѣськъ и се втурватъ къмъ мене, сѣкашъ искатъ да залѣятъ краката ми. Наоколо всичко е усѣяно съ пѣстри и бѣли черупки отъ мидички и раковинки, а по мокрия пѣськъ пѣргаво подскачатъ малки рачета, наречени морски бълхи и гѣделичкатъ боситѣ ми нозе. Сегисъ тогисъ нѣкоя заблудена рибка заиграва по пѣська и съ бързо подскачане се връща обратно въ морето. Хубаво е тукъ.

Брѣгътъ е граница на два свѣта. Единиятъ живѣе въ въздуха, а другия — въ водата. Морето е изворъ на богатство и храна; то е най-лекия пжтъ, по който хората се сношаватъ. Може би сжщо като мене е стоялъ и първиятъ човѣкъ на морския брѣгъ, и е разбралъ какво може да бжде морето за него. За да може да го използва, той построилъ първата лодка и съ нея изкарвалъ прехраната си.